

UZASADNIENIE

Powódka J. M. (1) w pozwie wniesionym dnia 16 grudnia 2019r., a skierowanym przeciwko B. Z. domagała się sprostowania świadectwa pracy z dnia 6 listopada 2019r. poprzez wskazanie w punkcie 5 podpunkcie 13 następujących okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty: od 22 sierpnia 2017r. do 25 sierpnia 2017r., od 17 kwietnia 2018r. do 30 kwietnia 2018r., od 05 września 2019r. do 06 listopada 2019r., wskazując iż pracodawca w świadectwie pracy pominął dzień 4 listopada 2019r., za który miała wystawione zaświadczenie o niezdolności do pracy. Podała, że wyczerpała tryb reklamacyjny, a były pracodawca, który przecież posiada dostęp do portalu usług elektronicznych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmówił dokonania sprostowania.

Pozwana B. Z. wniosła o oddalenie powództwa, kwestionując zasadność zwolnień lekarskich wystawianych J. M. (1) w 2019 roku.

Obie strony zawnioskowały o przyznanie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Strony pozostawały w stosunku pracy od dnia 3 lipca 2017r. do dnia 6 listopada 2019r.

Niesporne

W 2019 roku J. M. (1) wystawiono zaświadczenia o niezdolności do pracy na następujące okresy: od 5 września 2019r. do 4 października 2019r., od 5 października 2019r. do 3 listopada 2019r., od 4 listopada 2019r. do 3 grudnia 2019r.

Niezdolność do pracy wynikała ze schorzeń psychiatrycznych - umiarkowanego epizodu depresyjnego, a kontrola prawidłowości i zasadności wystawienia zaświadczeń o niezdolności do pracy, dokonana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. za powyższy okres nie wykazała nieprawidłowości.

Dowód: zaświadczenia lekarskie k. 7-8, zaświadczenia o niezdolności do pracy k. 8v., wydruk internetowy z portalu ZUS k. 14, akta kontroli ZUS/O w czterech plikach

W wystawionym w dniu 6 listopada 2019r. świadectwie pracy pracodawca w punkcie 5 podpunkcie 13 jako okresy nieskładkowe, przypadające w okresie zatrudnienia uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty, wskazał: od 22 sierpnia 2017r. do 25 sierpnia 2017r., od 17 kwietnia 2018r. do 30 kwietnia 2018r., od 05 września 2019r. do 3 listopada 2019r., od 5 listopada 2019r. do 6 listopada 2019r., pomijając dzień 4 listopada 2019r.

Niesporne

W ustawowym terminie J. M. (1) zwróciła się do byłego pracodawcy o sprostowanie powyższego świadectwa pracy poprzez zmianę punktu 5 podpunktu 13 poprzez ujęcie w nim dnia 4 listopada 2019r. Pozwana w dniu 5 grudnia 2019r. odmówiła sprostowania.

Niesporne, a nadto: wniosek k. 11, wydruk internetowy k. 12, wydruk wiadomości mailowej k. 13,

Przed tutejszym sądem toczy się pomiędzy tymi samymi stronami postępowanie pod sygnaturą IXP 597/19 z odwołania J. M. (1) od rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika.

Niesporne

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się uzasadnione. Z tym jednak zaznaczeniem, iż w istocie sprowadzało się ono do sprostowania świadectwa pracy z 6 listopada 2019 r. w pkt 5 ppkt 13 poprzez ujęcie dnia 4 listopada 2019 r. jako okresu nieskładkowego przypadającego w okresie zatrudnienia, uwzględnianego w ustaleniu prawa do renty lub emerytury. Jak wynika bowiem z uzasadnienia pozwu, tylko ten dzień nie został w zakwestionowanym świadectwie ujęty przez pozwaną. Pozostałe okresy, tj. 22-25 sierpnia 2017 r., 17-30 kwietnia 2018 r., 5 września 2019 r. – 3 listopada 2019 r. i 5-6 listopada 2019 r. – pozwana w nim zawarła.

Zgodnie z przepisem art. 97 § 1 k.p.c., w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy w dniu, w którym następuje ustanie stosunku pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy. Jeżeli z przyczyn obiektywnych wydanie świadectwa pracy pracownikowi albo osobie przez niego upoważnionej w tym terminie nie jest możliwe, pracodawca w ciągu 7 dni od dnia upływu tego terminu przesyła świadectwo pracy pracownikowi lub tej osobie za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo doręcza je w inny sposób. Świadectwo pracy dotyczy okresu lub okresów zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectw. W świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach. Pracownik może w ciągu 14 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 14 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. W przypadku niezawiadomienia przez pracodawcę o odmowie sprostowania świadectwa pracy, żądanie sprostowania świadectwa pracy wnosi się do sądu pracy. (art. 97 § 2 i 2¹ k.p.c.).

Spór stron procesu oscylował wokół tego, czy dzień 4 listopada 2019r. był objęty zaświadczeniem o niezdolności do pracy i czy winien być tym samym ujęty w świadectwie pracy jako okres nieskładkowy przypadających w okresie zatrudnienia uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty.

Potwierdzenie wystawienia takiego zaświadczenia co do dnia 4 listopada 2019r. znajduje się zarówno w aktach sprawy, jak i w aktach nadesłanych przez organ rentowy. Jest to zaświadczenie (...) z dnia 5 listopada 2019r. seria (...) (k. 8v.). Zaświadczenie to zostało objęte kontrolą organu rentowego i uznane za prawidłowe, jak i pozostałe zaświadczenia wystawiane J. M. począwszy od września 2019r. Materiał dowodowy w postaci powyższego zaświadczenia wraz z aktami kontroli organu, Sąd uznał za wystarczający na potrzeby ustalenia stanu faktycznego, mając na uwadze przedmiot sporu w niniejszej sprawie. Z tego względu Sąd oddalił wniosek dowodowy powódki o dopuszczenie dowodu z jej przesłuchania, czego podstawę stanowił obu stron zostały na podstawie przepisu art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c.

Na tej samej podstawie oddaleniu podlegały wnioski pozwanej o dopuszczenie dowodów z: jej przesłuchania, opinii biegłego z zakresu psychiatrii, dokumentacji medycznej leczenia powódki oraz zeznań świadków.

Dowody te zmierzały do wykazania, iż powódka była zdolna do pracy w okresach: 22-25 sierpnia 2017 r., 17-30 kwietnia 2018 r., 5 września 2019 r. do 6 listopada 2019 r., bo w zakładzie pracy nie wystąpiły zdarzenia mogące skutkować wystąpieniem u powódki zaburzeń psychicznych.

W tym miejscu nadmienić należy, że kontrola zwolnień lekarskich odbywa się w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 27 lipca 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich od pracy oraz formalnej kontroli zaświadczeń lekarskich (Dz.U. z 1999 r., poz. 743). Przewidziano w nim, iż w razie podejrzenia, że zaświadczenie lekarskie wydane zostało niezgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich, płatnik składek bądź

sam przeprowadza kontrolę, bądź występuje o wyjaśnienie sprawy do terenowej jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Następnie ZUS sporządza protokół pokontrolny. Wątpliwości, czy zwolnienie lekarskie od pracy wykorzystywane było niezgodnie z jego celem, rozstrzyga właściwa jednostka organizacyjna Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uzyskując w miarę potrzeby opinię lekarza leczącego, i wydaje w razie sporu decyzję, od której przysługują środki odwoławcze określone w odrębnych przepisach.

W razie ustalenia, że pracownik wykorzystuje zwolnienie lekarskie niezgodnie z przeznaczeniem ZUS wydaje decyzję odmawiającą prawa do zasiłku chorobowego. Decyzja ta, a przez to i ustalenia organu leżące u jej podstaw mogą być wówczas weryfikowane przez sądem ubezpieczeń społecznych – o ile pracownik odwoła się od takiej decyzji.

Natomiast gdy organ rentowy ustali, że pracownik jednak prawidłowo wykorzystywał zwolnienie lekarskie, postępowanie kończy się na sporządzeniu protokołu pokontrolnego. Ustawodawca nie przewidział żadnych środków odwoławczych dla płatnika kwestionującego niezdolność do pracy swojego pracownika. Wynika to z prostej przyczyny, środki na zasiłek chorobowy nie pochodzą od płatnika, ale z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Środkami z tego funduszu dysponuje ZUS będący jednocześnie gwarantem prawidłowego ich wykorzystywania.

Dlatego też pracodawca jest pozbawiony możliwości wykazywania przed sądem pracy, w tym w sprawie o sprostowanie świadectwa pracy (wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych, zeznań świadków, czy dokumentacji medycznej), że wbrew ustaleniom ZUS, pracownik w okresie orzeczonej niezdolności do pracy był zdrowy. To prowadziłoby do obejścia przepisów wymienionego powyżej rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 27 lipca 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich od pracy oraz formalnej kontroli zaświadczeń lekarskich.

Na marginesie zauważyć należy, że okoliczność, czy w zakładzie pracy występowały jakiegokolwiek zdarzenia mogące doprowadzić do rozstroju zdrowia psychicznego pracownika, mogą stanowić przedmiot badania ustaleń faktycznych tylko w takich postępowaniach sądowych, w których powód-pracownik zgłasza roszczenia wywodzące się z wywołania u niego rozstroju (związane z rozwiązaniem stosunku pracy czy mobbingiem). Przy tym zdarzeniem będącym przedmiotem badania nie jest wówczas fakt stwierdzenia niezdolności do pracy przez lekarza i prawidłowość wykorzystywania zwolnienia lekarskiego. Samo zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy jest tylko jednym ze środków dowodowych, i w żaden sposób nie przesądza o tym, iż schorzenie będące przyczyną niezdolności powstało w okolicznościach podanych przez pacjenta.

Okoliczność wyczerpania procedury reklamacyjnej w zakresie sprostowania świadectwa pracy nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, co pozwalało uznać je za niesporne. Mając na uwadze powyższe, nie było również podstaw do zawieszenia niniejszego postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania toczącego się pomiędzy stronami pod sygnaturą IXP 597/19, którego przedmiot pozostaje bez związku z przedmiotem sporu niniejszej sprawy.

W konsekwencji, nakazano B. Z. sprostować świadectwo pracy powódki J. M. (1) za okres zatrudnienia od 3 lipca 2017 roku do 6 listopada 2019 roku poprzez wpisanie w punkcie 5 podpunkcie 13 dnia 4 listopada 2019 roku jako okresu nieskładkowego przypadającego w okresie zatrudnienia, uwzględnianego przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty, o czym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Sąd ponownie zauważa, że uczynienie zadość żądaniu sprostowania świadectwa pracy w żaden sposób nie przesądza o tym, co było przyczyną niezdolności do pracy powódki w okresach od 22 do 25 sierpnia 2017 r., 17 do 30 kwietnia 2018 r., 5 września 2019 r. do 6 listopada 2019 r. Świadczy wyłącznie o tym, że zgodnie ze skontrolowanymi przez ZUS zaświadczeniami lekarskimi, w/w okresy należy traktować jako okresy nieskładkowe przypadające w okresie zatrudnienia, uwzględniane w ustaleniu prawa do renty lub emerytury.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu wydane zostało na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Kwota zasądzona na rzecz powódki odpowiada stawce określonej w § 9 ust. 1

pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) i wnosi 120 zł.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono w oparciu o art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2020.755 j.t.) obciążając nimi w całości pozwanego. Ich kwotę ustalono na 30 zł (art. 12 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej,
3. Przedłożyć z pismami lub za 21 dni.